

Føroysk gudstænasta á Ríkissjúkrahúsinum

Mikudagin 18. apríl, kl. 14:00 er føroysk guðstænasta í kirkjuni á Ríkissjúkrahúsinum.

Í samband við Norðuratlantisku Mentanardagarnar á Ríkissjúkrahúsinum, verður skipað fyri ymiskum tiltøkum við grønlendskari, íslendskari og føroyskari luttøku. Hesi londini senda, sum kunnugt, nógvar sjúklingar til viðgerð á sjúkrahúsum í Keypmannahavn, og serliga á Ríkissjúkrahúsinum.

Tiltakið fer fram í døgnum 16. – 18. apríl. Høvið verður, m.a. til at smakka ymiskar norðuratlantiskar matvørur.

Mánadagin 16. apríl millum kl. 10:00 til 11:00 syngur Stanley Samuelson í forhøllini. Onkur fer at siga frá norðuratlantiskum ævintýrum, og norðuratlantiskur bindikynstur verður eisini á skránni.

Undir føroysku guðstænastuni, mikudagin 18. apríl, kl. 14:00, skipa Helgi Breiner Petersen organistur og sangarinnurnar Daisy Johannesen og Kristin Bæk fyri tónleikinum. Bergur Jacobsen prædikar.

Nøvn

Ein góður vinur er farin

“Ein livandi maður er deyður!”

Hesi orðini runnu fram fyri meg hetta avbera vakra hóskvøldið, eg spákaði heim undan Heygnum, har eg frá húsfolkunum hevði fingið at vitað, at Steinbjørn var sloknaður trýggjar tímar frammanundan.

Soleiðis kundi Steinbjørn sjálvur havt tikið til. Og var hann sjálvur í mínari støðu, hevði hann bent á okkurt uggandi:

“Hygg Reynið, hvussu tað roðar í vesturskini! Nólsoyarfjørður so spegilsblankur! Sært tú ferðamannaskipið, sum stolt stevnir móti fremmandum strondum?”

Og eitt sindur argandi kundi hann sagt: “Hygg, hetta vakra landið – og ikki skoyta vit um at eiga tað sjálvir!”

Eg visti um mannin við tí ikki sørt ramliga navninum, Steinbjørn Berghamar Jacobsen. Skyldskapur var og so væl millum húsini har suðuri í Sandvík, har forfedrar okkara sótu í nýbýli. Pápi var gubbi hansara.

Men til tað gekk drúgv tíð, til vit fyrstu ferð hittust.

Tað var tíðliga á sumri í 1969, at vit nøkur ungfólk fóru vikuskiftisferð til Húsavíkar. Í skúlatúninum hittust vit, og tað var ikki um at tala, at vit skuldu inn á gólvið. Hetta var fyrsta lótan – í lærarahúsunum í Húsavík: Ingrid og Steinbjørn, Marianna og eg. Fýra ungfólk úr 31 niður í 21 ára aldur. Ein so

lívgevandi lóta: Nógvar varð práttað, ætlanir vendar og snaraðar. Hetta vinalagið hevur staðið við, til deyðin nú tók tann fyrsta okkara.

Tað var so nógvar, ið bant okkum báðar saman: skúlskapur og arbeiðið í nevndini í Móðurmálslærara-felagnum, bókaútgávuvarnar vit har arbeiddu saman um: “Ung orð” og “Floygd orð”. Hesi uppskotini átti Steinbjørn.

Øll verkevnini í Forlagnum Fannum, vit saman fingur frá hondini: leikirnir “Skipið” og “Nólsoyar Páll”, ferðafrásøgnin “Brá úr USA”, barnabókin “Una og Uni”, og so yrkingarnar, heildarsavnið “Tinna og tám”, undan tí “Tungl” og eftir tað “Karr”.

Og so politisku greiningar,

arnar, bæði tá ið ráddi um altjóða rák, men mest av øllum: dreymurin um einar frælsar Føroyar.

Og skal lyndi hansara lýsast við einum orði, er tað bjartskygni:

“Altíð tað grør í føroyskum haga.”

“Okur skulu rógva, so leingi okur eru omaná.”

Hetta vóru orðingar, hann vendi aftur til – aftur og aftur.

Seinasta lótan var fyri minni enn viku síðan. Og aftur hesaferð sótu vit saman, vit fýra, sum hittust í Húsavík fyri 43 árum síðani. Hesin lívsfúsi maður útmøddur í sjúkrasong síni. Eg mintist aftur á fyrsta savn hansara – yrkingarnar,

sum kendust okkum, ið tá vóru ung, sum eitt frískligt fleyr, og eg endurgav eftir minninum henda gripin úr rúgvuni:

“Sí Haggard á hesti, Reyði rennur, skinið, ljósið, sólin maður og hestur eldur.

O teir ríða ríða inn í sólina

(“Heimkoma”, 1966)

Tá fór eitt sorgblítt bros um bleikdæmda andlitið. Vit høvdu sagt hvørjum øðrum farvæl.

Góði Steinbjørn!

Tú ert hjá okkum – so ljóslivandi – fyrst og fremst hjá konu tíni, børnum, ver-børnum og abba-børnum. Men eisini hjá okkum, sum á lívsleiðini fingur tann framíhjárætt at kunna teljast millum tínar vinir.

Onkursvegna hvør tað væl, at tú stendur undir børur summarmáladag, nú ljósið av álvara vinnur á myrkrinum, og aftur vella nøkur orð úr fyrsta savni tínum í minnið:

“Havið fløðir og fjarar, og sólin er ævigur eldur.”

Hvíl í friði!

Árni Dahl

Mærsk McKinney Møller er deyður

Skipsreiðarin Mærsk McKinney Møller andaðist fyrr í morgun, 98 ára gamal.

– Tað er við sorg at vit boða frá, at Mærsk McKinney Møller er deyður. Vegna familjuna vísi eg mína djúpastu sorg yvir missin av okkara pápa, abba og oldurabba, sigur dóttir hansara Ane Mærsk McKinney Møller Uggla í eini fráboðan.

– Vit hava mist ein pápa, sum aldrin sveik familjuna

ella sítt starv. Vit eru takksom um, at pápi okkara varð ríkaður við einum langum og innihaldsríkum lívi.

– Hann sveik ongantíð ynskið sítt um at gera gagn, og soleiðis setti hann nógvar og stór initiativ í gongd í síni samtið, verður víðari sagt.

Hann doyði á Ríkissjúkrahúsinum.

– Fríggjadagin var hann annars á aðalfundi í fyrirøku sínari,

